

Scrisoare pastorală la slăvitul praznic
al Învierii Domnului nostru Iisus Hristos,
anul mântuirii 2022

**ÎNVIEREA LUI HRISTOS
ȘI FALȘII GARDIENI**

HOREB

STIRIBESCU

Sfânta Mare Muceniță CHIRIACHI,
Ocrotitoarea Episcopiei Hușilor

STIRIB
SULSERO

† IGNATIE,
Episcopul Huşilor

Scrisoare pastorală la slăvitul praznic
al Învierii Domnului nostru Iisus Hristos,
anul mântuirii 2022

Învierea lui Hristos
și falșii gardieni

Editura HOREB
Huși, 2022

STIRIBESURSERO

STRIPE SURSERO

† IGNATIE,

DIN MILA ȘI PURTAREA DE GRIJĂ A CELUI DE SUS,
EPISCOPUL HUȘILOR,

iubiților frați preoți, ostenitorilor din sfintele mănăstiri și alesului popor al lui Dumnezeu, har îmbelșugat, lumină îndestulătoare și bucurie sfântă de la Hristos Cel Înviat, iar din parte-mi părintească îmbrățișare

„Astăzi Domnul a eliberat din tirania diavolului firea omenească și a întors-o la noblețea ei de mai înainte”¹

„Păzit era mormântul în afară/ Iar înăuntru un război era, al lui Hristos cu/ moartea,/ a Celui ce i-a smuls puterea/ și aceleia a cărei putere a căzut, a Celui care-a ridicat pe cei de jos/ și-aceleia ce a strigat celor de sub puterea ei:/ să strigăm:/ Domnul a înviat”²

**Cinstiți slujitori ai Sfintelor Altare,
Cuvios cin monahal,
Iubiți frați și surori împreună-rugătorii,**

Hristos a înviat!

Întotdeauna am asemănat Învierea Domnului Hristos cu fulgerul care taie densitatea întunericului și o transformă instantaneu în lumină. Sau cu un eveniment care ne ia prin surprindere și ne lasă muți de uimire și de bucurie.

În viața noastră au fost nenumărate momente, în care eram convingși că o situație sau o anumită experiență dramatică nu își mai pot găsi o cale de rezolvare. Însă, fără să premeditam sau să planificăm acest lucru, dintr-odată și pe neașteptate, se ivește izbăvirea, ieșirea

¹ Sfântul Ioan Gură de Aur, *Cuvântări la sărbători în părătești și Cuvântări de laudă la sfinți*, traducere din limba greacă veche de Pr. prof. Dumitru Fecioru, introducere de Ierom. Ioliciarp Pîrvuloiu, București, Editura Basilica, 2015, p. 175.

² Sfântul Roman Melodul *Imne*, traducere, studiu introductiv și note de Cristina Rogobetă și Sabin Preda, București, Editura Bizantină, 2007, p. 226.

din impas. Totul se petrece cu multă repeziciune și cu un soi de minunare în suflet, concentrată în întrebarea: cum este posibil? Nu aveam niciun indiciu care să ne strecoare în suflet vreun licăr de nădejde că vom găsi limanul în fața furtunii încercărilor vieții, care se năpustește, cu impetuoșitate, câteodată, asupra noastră. Am spune noi, fără să greșim, că totul a venit „ca din senin”. Din seninul luminii și al clarității morale și spirituale.

Iubiți credincioși,

Asemenea experiență au trăit-o și Apostolii înainte de a primi din gura femeilor mironosițe vestea Învierii Domnului, care a fost atât de incredibilă și de uimitoare pentru ei.

Durerea Vinerii Mari, ura omului, care a crezut în nebunia sa că Îl poate omorî pe Dumnezeu-Omul, Fiul lui Dumnezeu întrupat; haosul moral, care s-a dezlănțuit, cu frenezie, la picioarele Crucii; disprețul zgomotos al tuturor care Îl voiau ținut pe lemnul infamiei pe Cel care este Dragostea desăvârșită; agresivitatea fără margini a tuturor celor care aveau mințile înfierbântate de răzbunare și răutate, precum și otrava acuzelor față de Cel care a săvârșit doar binele, au avut un efect paralizant și zdrobitor, încât nimeni nu mai putea concepe înțelesul lumii și a bucuriei evenimentului Învierii Domnului, ca biruință definitivă asupra morții și a întunericului. Totul părea ca un mormânt din care nu se mai poate întoarce nimeni vreodată. Cu alte cuvinte, deznădejde și durere la superlativ, atunci când omul nu mai găsește resursele necesare pentru a crede în bucurie și lumină.

Dragii mei,

Apostolii lui Hristos și femeile mironosițe au trăit ceea ce noi numim în termeni mai plastici „iadul minții și al inimii” sau un coșmar, care le-a stins orice zădărnici speranță și lumină. Hristos, Nădejdea și Bucuria inimii lor, a fost răstignit și dat morții pe Cruce. Niciunul dintre ei nu conștientiza și nici măcar nu îndrăznește să-și imagineze că iubirea nu poate fi distrusă niciodată de viclenia urii. Că Viața nu poate fi omorâtă de urâtul morții. Că Adevărul nu poate fi spulberat de otrava minciunii. Că Lumina nu poate fi înghițită de efemeritatea întunericului. Că Sensul nu poate fi destrămat de nebunia haosului. Niciunul dintre ei nu își mai aducea aminte de făgăduința lui Iisus că va învia „a treia zi după scripturi” (I Corinteni 15, 4). Toți

aveau sufletele și inimile pline de dramatismul suferinței lui Hristos de pe Cruce și de memoria vie a atrocităților celor care au vărsat toată mânia lor asupra Celui fără de păcat, asupra Celui care este Bunătatea desăvârșită.

În mod paradoxal și cu totul explicabil în contextul evenimentelor, cei care și-au adus aminte de promisiunea că Hristos va învia au fost tocmai „arhierii și cărturarii”, care s-au adresat lui Pilat: „Doamne, ne-am adus aminte că amăgitorul Acela a spus, fiind încă în viață: după trei zile mă voi scula” (Matei 27, 63). Această preocupare a lor era semnul fricii și al răutății, care, așa cum spune Sfântul Ioan Gură de Aur, „este chițibușară, nerușinată și face lucruri nechibzuite”³.

Mai mult decât atât, în contrast cu Apostolii și femeile mironosițe, cărora le-a dispărut din orizontul minții și al inimii făgăduința Învierii celei de a treia zi, cei care L-au răstignit pe Domnul Hristos au prelungit gândirea lor absurdă până la consecințele ultime: și-au propus să ereză sau să blocheze Iubirea, Viața, Adevărul, Lumina și Sensul/Rațiunea în mormântul din grădina lui Iosif din Arimateea, cu convingerea că astfel Iisus nu va mai putea ieși de acolo niciodată. Au crezut, în imaturitatea lor spirituală, că Hristos poate fi blocat sau înșuiat de piatra de la ușa mormântului sau de gardienii romani, care erau plătiți ca să păzească mormântul de orice presupusă tentativă de sustragere a Lui de către Apostoli sau femeile mironosițe (Matei 27, 64). Această grijă malefică a lor este comparabilă cu strădania cuiva de a vinde vântul cu pumnul sau de a albi tăciunele.

Dreptslăvitori creștini,

Hristos, adevăratul și unicul nostru Paști, a zdrobit „puterea iadului”, trecându-ne pe toți de la moarte la viață. De aceea, în noaptea de Paști „prăznuim omorârea morții, sfărâmarea iadului și începutul altei vieți, cea veșnică”⁴ pentru că harul acum s-a dat pe față prin arătarea Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Cel ce a nimicit moartea și a adus la lumină viața și nemurirea, prin Evanghelie” (II Timotei 1, 10).

³ Sfântul Ioan Gură de Aur, *Omilii la Matei* (DSB 23), traducere, introducere, indici și note de Pr. D. Fecioru, București, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, 1994, p. 992.

⁴ Slujba Învierii, *Canonul Învierii* (cântarea VII, stihira a III-a), București, Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, 2010, p. 49.

În Hristos, trupul Său curat și sfânt a devenit „momeală” pentru moartea adusă de stăpânitorul întinericului, fiind prins de „undița dumnezeirii”, care a nimicit pentru totdeauna rodul neascultării protopărinților noștri Adam și Eva, ca să folosim o imagine foarte sugestivă a Sfântului Grigorie de Nyssa⁵.

Hristos în Înviere este așa cum Îl descrie atât de frumos și de autentic autorul necunoscut al unor imnuri din secolul al II-lea, Odele lui Solomon: „Și de aici Mi-a dat Calea pașilor Lui,/ și am deschis porțile care erau închise./ Rupt-am în bucăți zăvoare de fier,/ apoi și cătușele Mele s-au înfierbântat,/ și s-au topit înaintea Mea./ Și nimic nu mi-a fost închis, / căci am fost **Deschiderea tuturor**./ Și am cercetat pe toți cei închiși ai Mei,/ ca să îi eliberez, **și pe nimeni/ să nu las legat sau legând**./ **Și am dat** cunoștința Mea fără zavistie/ și **Învierea Mea întrubuire**. /Și am sădit roadele Mele în inimi,/ și i-am preschimbat în Mine Însumi”⁶.

Prin urmare, Hristos, Care este „Ușa” (Ioan 15, 7) și „Deschiderea tuturor”, nu a avut nevoie pentru a învia nici măcar de prăvălirea pietrei de la ușa mormântului, pentru că El a spus despre Sine Însuși: „Eu sunt învierea și viața; cel ce crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi” (Ioan 11, 25). Iar „mormântul Domnului”, într-o frumoasă tâlcuire a Sfântului Maxim Mărturisitorul, „este sau lumea aceasta, sau inima fiecăruia dintre credincioși; giulgiurile sunt rațiunile lucrurilor, împreună cu modalitățile virtuților; iar ștergatul, cunoștința simplă și nefelurită a celor inteligibile, împreună cu teologia, câtă ne este cu putință”⁷.

⁵ Sfântul Grigorie de Nyssa, *Omilii la praznicul împăcâteștii. Viața Sfintei Macrina*, traduceri din limba greacă veche și introduceri de Ierom Agapie (Corbu) și Maria-Iuliana Rizeanu, note de Ierom Agapie (Corbu) și Ierom Policarp Pîrvuloiu, București, Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, 2015, p. 124.

⁶ *Odele lui Solomon. Rugăciuni creștine din secolele I-II A. D.*, prefață de Acad. Zoe Dumitrescu-Buşulenga, traducere și introducere de Ioan-Valentin Istrati, București, Editura Anastasia, 2003, p. 193.

⁷ Sfântul Maxim Mărturisitorul, *Cele două sute de capete despre cunoștința de Dumnezeu și iconomia Întrupării Fiului lui Dumnezeu I*, 61 (Filocalia II, ediție jubiliară), traducere din grecește, introducere și note de Preotul Profesor Dr. Dumitru Stănilbău, București, Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, 2017, p. 61.

Iubiți fii sufletești,

Șă nu ne amăgim că doar cei care L-au răstignit pe Hristos au vrut să țină pe loc, neclintită, piatra de la ușa mormântului, blocând accesul înspre constatarea adevărului Învierii Lui, Care a transformat mormântul din sălaş al morții în chivot al slavei și prezenței lui Dumnezeu, slujit de către îngeri.

Gardieni ai pietrei de la ușa mormântului sunt toți cei care transformă credința în ideologie, în spectacol și capital de imagine politică.

Gardieni ai pietrei de la ușa mormântului sunt toți cei care cred că Hristos, pentru a ne mântui, „Se coboară de pe Cruce pentru a Se răzbuna”⁸ pe cei care nu Îl iubesc.

Gardieni ai pietrei de la ușa mormântului sunt cei care înțeleg Ortodoxia drept pretext de război și ură împotriva celui de același neam sau credință, pe când credința aceasta este întotdeauna de partea iubirii și a păcii.

Gardieni ai pietrei de la ușa mormântului sunt toți cei care, în mod deliberat și ostentativ, ucid bucuria, iubirea și lumina din inimile oamenilor, prin invidie, ură și calomnie.

Gardieni ai pietrei de la ușa mormântului sunt toți cei care cred că viața unui popor nu are nevoie de rădăcini și tradiție, ci că poate prospera prin relativism și boicot permanent al valorilor morale și naționale.

Gardieni ai pietrei de la ușa mormântului sunt toți cei care, conform analizei atât de lucide și de adevărate a unui intelectual creștin al României, infirmă prin viața lor cele două îndemnări pascale: „Nu vă temeți” (Matei 28, 5) și „Bucurați-vă” (Matei 28, 9), atunci când „ne temem de tot ce nu știm, de tot ce știm, de tot ce aflăm. Ne temem să ne bucurăm, ne temem să vorbim despre răbdare și despre speranță”⁹, atunci când „bucuriile noastre sunt resentimentare: ne bucurăm de eșecurile altora: ale Opoziției dacă suntem cu Guvernul, ale Guvernului dacă suntem cu Opoziția. Ne bucurăm să depozitam vești proaste, să distribuim vinovății și injurii, să catalogăm dezastre. În afară de bucuria micilor achiziții zilnice, nu ne rămâne decât bucuria sinucigașă de a fi încruntați, de a iradia îngrijorare, de a secretă cele mai perfide scenarii (...). Suntem neîndurători, prost dispuși și, în cel mai bun caz, sarcastici.

⁸ Andrei Pleșu, *Trei anotimpuri ale Învierii*, în „Dilema veche” 6-12 mai 2021, p. 3.

⁹ *Ibidem*.

N-avem încredere decât în cine ne aprobă, înlocuim prieteniiile cu alianțe și nu mai iubim nimic în afara propriilor noastre opinii”¹⁰.

De aceea, se impune, ca prin viața noastră, să trăim aceste îndemnuri, așa cum le-au trăit Apostolii și femeile mironosițe: cu uimire, cu minunare, cu puritate și cu deplină luminare a ființei noastre.

Să ne bucurăm și să ne luminăm în această noapte de taină și sfântă. Să avem nădejde că Domnul intră și în mormântul inimii noastre, ca să ne spună: „Nu vă temeți” de nimic și „Bucurați-vă” de toate.

Iar în chip de rugăciune, aș vrea să închei cu o poezie de o mare sensibilitate, scrisă de poetul isihast Vasile Voiculescu și intitulată *Înviere*:

„Zăceau în noi vechi stavili de păcat.
Ne ocoleau din ceruri mesagerii...
Dar Domnul a venit, le-a spulberat:
Trec libere-n noi căile-nvierii.

Pândește suflete, ia-ți straie noi,
Cămarile gătește-ți: poate iată-L:
E drumul Său, Hristos acum prin noi,
Prin om El suie-nvingător, la Tatăl.

Nu-i scapă colț neluminat, pustiu,
El, Fulger, cercetează pe oricine,
Ațin-te clipa mare cât ești viu,
De-i place își face un popas în tine,
Și-n volbura-I de slăvi te ia cu Sine!”¹¹

Fie-vă sărbătorile pline de lumină, de bucurie, de iubire în toate casele și în toate familiile, și de multă tihnă sufletească în toate inimile aprinse de credința în Hristos Cel Înviat.

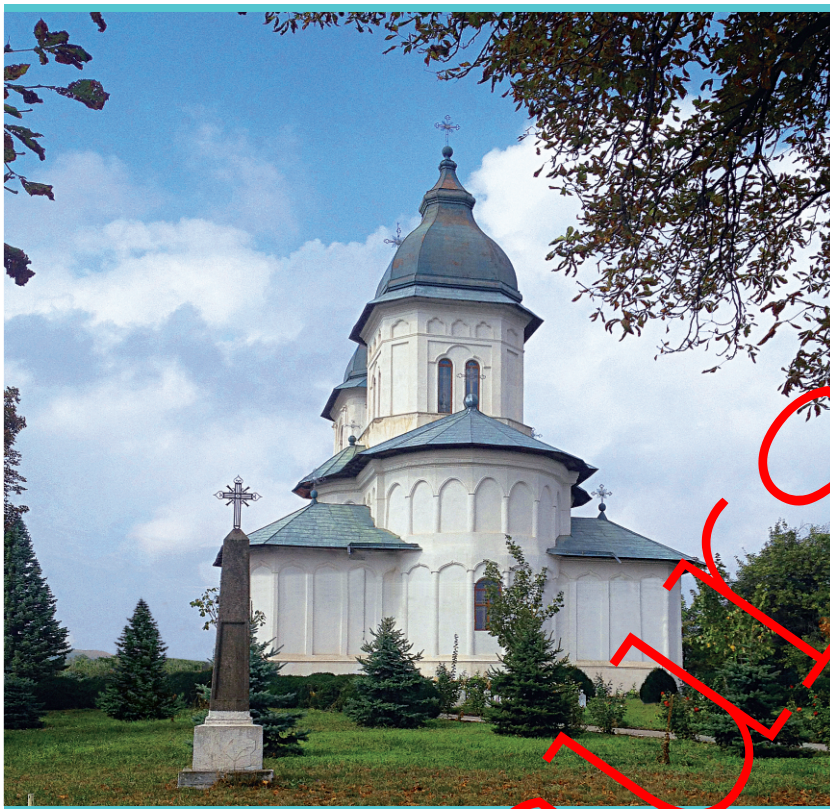
Hristos a înviat! Adevărat a înviat!

Al vostru frate întru Hristos
și părinte de tot binele voitor și fierbinte rugător,

† **Părintele Episcop IGNATIE al Hușilor**

¹⁰ *Ibidem*.

¹¹ Vasile Voiculescu, *Călătorie spre locul inimii. Poeme religioase*, ediție îngrijită și notă asupra ediției de Nedu Voiculescu, București, Editura Fundației Culturale Române, 1994, p. 97.

CATEDRALA EPISCOPALĂ „SFINȚII APOSTOLI PETRU ȘI PAVEL”

Dată în reședința noastră episcopală din Huși,
la praznicul Învierii Domnului nostru Iisus Hristos,
din anul mântuirii 2022.

Însemnare:

Preacucernicii și Preacuvășii Părinți vor citi această „Scrisoare Pastorală”
în bisericile parohiale și cele mănăstirești în prima zi de Paști,
urmând ca în bisericile filii să fie citită a doua sau a treia zi de Paști.

Anul omagial al rugăciunii în viața Bisericii și a creștinului
și Anul comemorativ al sfinților isihăști
Simeon Noul Teolog, Grigorie Palama și Paisie de la Neamț

© Toate drepturile rezervate Episcopiei Hușilor.
www.episcopiihusilor.ro

ISBN 978-606-95165-1-5

HONET